

STORIES OF CHANGE

A future in the **village**

เรื่องราวแห่งการเปลี่ยนแปลง
อนาคตในหมู่บ้าน

ชุดเรื่องเล่าจากผู้นำทาง

ชุดเรื่องเล่าจากผู้นำทาง: ปู่ทางสู่วิธีการที่สร้างสรรค์ในการจัดการกับการค้ามนุษย์และการอพยพย้ายถิ่นที่ไม่ปลอดภัย

ลิขสิทธิ์ขององค์กรศุภนิมิตสากล 2014

ISBN 978-0-918261-47-2

ผู้เขียนและทีมสนับสนุน: คาเรน ริเวรา (Karen Rivera), ซ็อก วิชเฮกา (Sok Vichheka)
สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามมิให้นำส่วนหนึ่งส่วนใดของงานตีพิมพ์ชิ้นนี้ไปทำซ้ำในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ยกเว้นการนำข้อความบางส่วนไปใช้ในบทวิจารณ์สามารถทำได้โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยความยินยอมจากเจ้าของลิขสิทธิ์

ตีพิมพ์โดย โครงการปกป้องคุ้มครองเด็กและยุติการค้ามนุษย์ (End Trafficking in Persons, ETIP)
ภายใต้องค์กรศุภนิมิตสากล

องค์กรศุภนิมิต เป็นองค์กรคริสเตียนที่มีพันธกิจหลักคือ การให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมโดยอุทิศตนทำงานเพื่อเด็ก ครอบครัวและชุมชนเพื่อจัดความยากไร้และความยุติธรรม โดยมีศรัทธาแบบคริสเตียนเป็นแรงขับเคลื่อน องค์กรศุภนิมิตอุทิศตนทำงานเพื่อผู้ด้อยโอกาสสูงสุดทุกคนไม่ว่าคนเหล่านั้นจะนับถือศาสนา หรือมีเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์และเพศเช่นใดก็ตาม

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับงานตีพิมพ์ชิ้นนี้หรืองานตีพิมพ์ขององค์กรศุภนิมิตสากล หรือสำหรับฉบับสำเนาเพิ่มเติมของงานตีพิมพ์นี้ กรุณาติดต่อ wvi_publishing@wvi.org.

องค์กรศุภนิมิตยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะรับทราบการใช้งานใด ๆ อันเกี่ยวข้องกับชิ้นงานนี้ในการฝึกอบรมวิจัยหรือออกแบบโครงการ รวมถึงการนำไปปฏิบัติใช้หรือพัฒนา โปรดทราบว่าเรื่องนี้มีไว้สำหรับเด็กอายุ 12 – 17 ปี และอาจไม่เหมาะสมสำหรับเด็กเล็ก

จัดการในนามของโครงการ ETIP โดย Amy Collins, บรรณาธิการอาวุโส: Heather Elliot, บริหารการ
ผลิต: Katie Klopman Fike, พิสูจน์อักษร: Ian Pugh ออกแบบปกและรูปเล่มภายใน:

Inis Communication. ภาพประกอบ: James Dimarig

พัฒนาโดยโครงการ Mekong Delta Trafficking Strategy (MDRTS) จัดการในนามของโครงการ

MDRTS และ ETIP โดย John Whan Yoon และ Amy Collins

ออกแบบและพิมพ์โดย Inis Communication – www.iniscommunication.com

องค์กรศุภนิมิตสากล

สำนักงานภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง

ที่อยู่: 809 ซอยศุภนิมิต ถนนประชาอุทิศ

แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง

กรุงเทพฯ 10310 ประเทศไทย

โทร: +66-2 022 9200

<http://www.wvi.org/asiapacific>

แปลและจัดทำโดยมูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย

STORIES OF CHANGE

A future in the **village**

เรื่องราวแห่งการเปลี่ยนแปลง **อนาคตในหมู่บ้าน**

ชุดเรื่องเล่าจากผู้นำทาง

หลายวันแล้วที่ เสวย เป็ก ร้องไห้ร้องไห้ขอร้องผู้ปกครองของเธอ ให้อนุญาตให้เธอไปประเทศมาเลเซีย เธอเล่าให้พวกเขาฟังว่ามีผู้ จัดหางานคนหนึ่งจากพนมเปญ เดินทางมาที่หมู่บ้านของเธอและ เสนองานเป็นคนรับใช้ในบ้าน ในประเทศแห่งนั้นให้แก่เธอ เธอต้องการเดินทางไปทำงานนี้อย่างมาก

“ให้หนูไปเถอะ” เธออ่อนวอน “หนูสามารถหาเงินได้ มากมายที่นั่น เราไม่มีทางการเงินจำนวนมากขนาดนั้น จากการทำถ่านหรือเก็บพืชผักแบบที่เราทำอยู่เน่ๆ”

“หนูยังอายุแค่ 16 ปีและมาเลเซียก็อยู่ห่างไกลเกินไป”
แม่ของเธอตอบ

เสวย เป็ก เล่าให้พวกเขาฟังว่าผู้จัดหางานสัญญาที่จะจัดการเรื่อง เอกสารและให้การฝึกอบรมกับเธอก่อนที่เธอจะออกเดินทาง แต่ ผู้ปกครองของเธอปฏิเสธที่จะรับฟัง

วันหนึ่ง เธอออกความคิดเรื่องหนึ่งที่ทำให้ผู้ปกครองของเธอ
ยินยอมให้เธอไปทำงานนี้ได้ในที่สุด

“หนูจะเดินทางไปและลองไปดูที่ศูนย์ฝึกอบรมในพนมเปญ
ก่อน ถ้าหนูไม่ชอบมัน หนูจะกลับมาภายในสองวัน”
เธอสัญญากับผู้ปกครองของเธอ

ผู้จัดหางานเห็นดีเห็นงามกับแผนนี้ด้วยเช่นกันและจัดเตรียมการ
เดินทางที่ใช้เวลา 5 ชั่วโมง ไปยังเมืองแห่งนั้นให้ เสวย เป็ก
อย่างรวดเร็ว

ณ ศูนย์ฝึก เสวย เบ็ก ได้พบกับเด็กสาวมากมายซึ่งอายุไล่เลี่ยกัน กับเธอ สถานที่แออัดเป็นอย่างมาก ไม่มีที่ให้หลับนอนนอกจาก บนพื้น และพวกเธอไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปไหน มีกล้องติดอยู่ ทุกที่และมีรั้วสูงตระหง่านอยู่รอบศูนย์ฝึก

ผ่านไป 2 วัน เธอออกกับตัวแทนของเธออยากกลับบ้าน แต่ เสวย เบ็ก ไม่ได้รับอนุญาตให้กลับออกไปจากศูนย์แห่งนี้

พวกเขาบอกเธอว่าเธอจากไปไม่ได้นอกเสียจากครอบครัวของเธอ จะยอมจ่ายเงินจำนวน 125 ดอลลาร์สหรัฐ (หรือประมาณเกือบ 4,000 บาท) ที่เธอเป็นหนี้ตัวแทนของเธอสำหรับค่าเดินทางและ ค่ากินอยู่ตลอดสองวันในศูนย์ฝึก หลังจากนั้นเธอถูกบังคับให้เซ็น สัญญาจ้างงานเป็นระยะเวลา 2 ปี โดยพวกเขาสัญญาว่าจะจ่ายเงินให้เธอ 3,000 ดอลลาร์สหรัฐ (หรือประมาณ 90,000 บาท) หลังจากทำงานได้ครบ 2 ปี

ระหว่างการฝึก การทำร้ายอย่างเบาที่สุดที่ เสรอย เป็ก และเด็กสาวทั้งหลายได้รับคือการทุบตีและตบตี บางคนพยายามจะหนีออกไปแต่ก็ไม่สำเร็จ ในวันที่เธอออกเดินทางไปประเทศมาเลเซีย ตัวแทนส่งเงินจำนวน 50 ดอลลาร์สหรัฐ (ราว 1,500 บาท) ไปให้ผู้ปกครองของเธอเป็นเงินเดือนล่วงหน้า เขาจับเธอและเด็กสาวคนอื่น ๆ ใส่ชุดพนักงานคูตีเรียปร้อยและบอกข้อปฏิบัติอันเคร่งครัดแก่พวกเขา

“ห้ามคุยหรือนั่งด้วยกันที่สนามบิน กำลังทำเป็นว่าพวกเขาไม่รู้จักกัน” เขาสั่งพวกเขาแบบนั้น

ในมาเลเซีย เสรอย เป็ก ทำงานกับนายจ้างที่ทารุณโหดร้าย พวกเขาปฏิบัติต่อเธอเยี่ยงทาสตลอดเวลา 8 เดือน

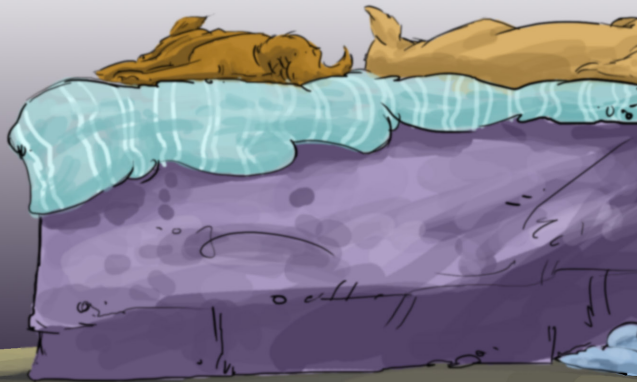
เธอต้องทำงานติดต่อกันหลายชั่วโมง จัดการงานบ้านและทำความสะอาดห้องทำงานของนายจ้าง เธอยังต้องคอยดูแลเด็ก ๆ สามคนกับสุนัขอีกเก้าตัว เธอต้องใช้ห้องร่วมกับสุนัขพวกนั้น พวกมันนอนบนเสื่อในขณะที่เธอนอนบนพื้นห้อง

เมื่อร่างกายของ เสรอย เป็ก เริ่มอ่อนแอจนทำงานไม่ได้ ภรรยาของนายจ้างให้ยาบางอย่างแก่เธอเพื่อให้เธอรู้สึกแข็งแรงขึ้น

และเมื่อตัวสามเริ่มเกิดความพึงพอใจในตัว เสวย เป็ก ตัวภรรยา
ก็จะทุบตีเธอหนักขึ้นไปอีก

วันหนึ่งนางบังคับให้เธอกินยาตัวใหม่และขังเธอไว้ในห้องสุนัข
ตัวยาทำให้เสวย เป็ก รู้สึกไม่สบายตลอดทั้งคืน และวันต่อมาเธอ
ก็อ่อนแอเกินกว่าจะทำงานได้ เธอขอร้องให้นายจ้างส่งเธอกลับ
บ้านแต่ตัวภรรยากล่าวหาว่าเธอขี้เกียจและทุบตีจนเธอหมดสติ

เสวย เป็ก ตื่นขึ้นมาในโรงพยาบาล แพทย์บอกกับนายจ้างของ
เธอว่าพวกเขาควรจะส่งเธอกลับบ้านหรือไม่เธออาจจะตายได้
นายจ้างของเธอรีบซื้อตั๋วกลับบ้านให้เธออย่างรวดเร็ว

เสวย เป็ก เดินทางกลับบ้านอย่างมึนงงเหมือนคนสติไม่อยู่กับตัว
ที่สนามบินในพนมเปญ เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองซักถามเธอ
เมื่อพวกเขาสังเกตเห็นว่าเธอมีอาการไม่สู้ดี หลังจากนั้นเธอได้เล่า
เรื่องราวที่เกิดขึ้นกับเธอให้พวกเขาฟัง พวกเขาจึงส่งเธอกลับ
หมู่บ้านของเธอ

เมื่อ เสวย เป็ก เดินทางกลับถึงบ้าน เธอมีอาการ
บอบช้ำทางจิตใจอย่างหนัก เธอร้องไห้บ่อยครั้งแต่
ปฏิเสธที่จะเล่าประสบการณ์อันเลวร้ายที่เกิดขึ้นให้
ครอบครัวเธอรับรู้ เมื่อพวกเขาไม่รู้วิธีช่วยเหลือ
เธอ พวกเขาจึงดูว่าเธอแทน

เมื่อ ซามนาง เจ้าหน้าที่ของศุนย์นิมิต มาพบเธอครั้งแรก เธอวิ่งหนีและหลบอยู่ในพุ่มไม้

“หนูกลัวว่าเขาคือคนจากตัวแทนมาเอาตัวหนู
กลับไปศุนย์ เพื่อให้หนูใช้สัญญาจ้างงาน
ของหนูให้หมด” เธอบอกกับซามนาง

ซามนางและเจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์ในหมู่บ้านของเธอช่วยเหลือให้ เสวย เป็ก และแม่ของเธอได้เข้ารับบริการให้คำปรึกษา โดยที่ปรึกษาผู้ชำนาญ ศุภนิมิตคอยดูแลเรื่องค่าใช้จ่ายให้ตลอด การเดินทางไปพบผู้ให้คำปรึกษา หลังจากได้รับคำปรึกษาอยู่นานหลายเดือน เสวย เป็ก ก็ค่อยบรรเทาความบอบช้ำทางจิตใจของเธอลง

ผู้ให้คำปรึกษายังช่วยให้ผู้ปกครองของเธอได้เข้าใจถึงสภาพ อารมณ์ของลูกสาวของพวกเขา และหลังจากนั้นพวกเขาก็หยุดว่ากล่าวเธออีก

ซามนางคอยดูแลความก้าวหน้าของ เสวย เป็ก อย่างสม่ำเสมอ เมื่อถึงเวลาที่เธอพร้อม พวกเขาพูดคุยเกี่ยวกับวิธีที่เธอจะหาเงินได้โดยไม่จำเป็นต้องออกจากหมู่บ้าน เสวย เป็ก ตัดสินใจจะขายผัก ดังนั้นศุภนิมิตจึงให้เงินทุนและวัตถุดิบในการเริ่มทำธุรกิจนี้แก่เธอ

ไม่นาน เสวย เป็ก ก็หาเงินได้ประมาณ 1.25-2 ดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณ 50-65 บาท) ต่อวัน และเธอวางแผนขยับขยายธุรกิจของเธอเพิ่ม การขายยังช่วยสร้างความมั่นใจให้กลับคืนมา เมื่อเพื่อนบ้านของเธอมาซื้อผักของเธอ เธอไม่หวาดกลัวที่จะพูดคุยกับพวกเขาอีกต่อไป

เมื่อซามนางมาเยี่ยมเธออีกครั้งที่บ้าน ซามนางมีความสุขที่เห็นการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นกับ เสวย เป็ก เธอถาม เสวย เป็ก ว่าอยากไปทำงานที่ต่างประเทศอีกไหม

“หนูไม่อยากจะกลับไปประเทศมาเลเซียอีกแล้ว หนูถูกปฏิบัติอย่างต่ำต้อยเสียยิ่งกว่าสุนัข ตอนนี้หนูเลือกที่จะอยู่บ้านมากกว่า” เธอตอบด้วยรอยยิ้มที่เงินอายุ

An illustration of a green landscape. On the right side, there are several trees with brown trunks and dense green foliage. The background features soft, light green clouds. In the foreground, there is a rolling green hill. The overall style is soft and painterly.

องค์กรศุภนิมิตสากล
สำนักงานภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง

ที่อยู่: 809 ซอยศุภนิมิต ถนนประชาอุทิศ
แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง
กรุงเทพฯ 10310 ประเทศไทย
โทร: +66-2 022 9200

<http://www.wvi.org/asiapacific>